

Gálhidy Péter
szobrász

1974. január 31-én született Budapesten. 1997-ben végzett a Magyar Képzőművészeti Egyetem Szobrász szakán, mesterei Somogyi József, Bencsik István és Karmó Zoltán voltak. 1999-ben elvégezte a Szobrász Mesterképzőt.

2001-től tanársegéd lett a Magyar Képzőművészeti Egyetem Szobrász Tanszékén, 2014-től pedig művésztanár ugyanitt, majd 2022-től egyetemi adjunktus.

Művei jelentős közgyűjteményekben is szerepelnek, mint például a Magyar Nemzeti Galériában, illetve a Deák Gyűjteményben (Székesfehérvár). Fontosabb köztéri munkái Pécsen, Szegeden és Budapesten láthatók. Egyéni kiállításai mellett rendszeresen vesz részt csoportos tárlatokon is. Gálhidy Péter szobrai a természet organikus formáiból veszik az inspirációt, de szükségszerűen reflektálnak a szobrászat alapvető kérdéseire is, mint az anyag és az egyensúly. Művészetében fontos szerepe van a szobrászati szerkezetnek, rendezőelvnek, amely a munkafolyamat irányvonalát megadja. A szobor által teremtett, körülhatárolt tér és magának a szobornak a dimenziója visszatérő, izgalmas témája. Konstruktív, szerkezetvázakhoz hasonló szobrai és damil installációi mellett megjelennek a természetből ellesett finomabb, lágyabban hullámzó vonalvezetések, amelyeket jelentős méretbeli léptékváltással ültet át a plasztika nyelvére például egy-egy monumentális tüske, termés, fűszál formájában. Az anyagok összjátéka, párosítása több munkájának velejárója. Egyes szobrai izgalmas téri – formai helyzeteket teremtenek, számos munkájánál a posztamens elhagyása is fontos szerepet játszik.

2007-ben Samu Géza-díjjal tüntették ki, majd munkája elismeréseként 2019-ben Munkácsy Mihály-díjban részesült.